

Παύλου ανάβαση εις Όλυμπο

Γράφει ο Παύλος Θεοδωρακόπουλος

Οι διακοπές στην Ελλάδα είναι για μένα εκτός από ξεκούραση και ψυχαγωγία και ένα ιερό προσκύνημα προς την ένδοξη πατρίδα και ειδικότερα στον τόπο καταγωγής μου.

Πριν φύγω φέτος κατά τα τέλη Ιουλίου από Σύνδεψ για διακοπές στην πατρίδα έλεγα στους οικείους μου και φίλους οι οποίοι συχνά με ρωτούσαν που θα πάω στην Ελλάδα, τους απαντούσα ότι εκτός από το όμορφο με τις γαλάζιες παραλίες χωριουδάκι μου τον Πλάτανο Αχαΐας, θα προσπαθούσα να ανέβω στον Όλυμπο το υψηλότερο βουνό της Ελλάδος. Το έλεγα όχι για να κάνω επίδειξη αλλά για να το

νων του Περίνου βρίσκομαι στο λεωφορείο και ταξιδεύω για Κατερίνη. Εκεί με φιλοξένησαν στην οικία τους, το ζεύγος Λευτέρης και Αριάδνη Γαβριηλίδη, γονείς του Γρηγόρη Γαβριηλίδη, ιδιοκτήτη του ραδιοσταθμού 2MM στο Σύνδεψ. Ο αγαπητός φίλος Λευτέρης ο οποίος είναι ξακουστός σε Αυστραλία και Ελλάδα, έκανε τα πάντα να με ευχαριστήσει και να με ξεναγήσει σε όλη την όμορφη πόλη της Κατερίνης, όπου τον ήξεραν παντού, ενώ η σύζυγός του η κυρία Αριάδνη υπόδειγμα Ελληνικής φιλοξενίας και αρχοντίας.

Την επομένη Σάββατο 9 Αυγούστου και κατά τις 11 το πρωί ο φίλος Λευτέρης με οδήγησε από την Κατερίνη προς στο Λιτόχωρο και συγκεκριμένα στην θέση Πριόνια, όπου από εκεί αρχίζει και το πρώτο μέρος της ανάβασης μου

Ανάβαση προς Μύτικα, προσέξτε κάτι κουκίδες, είναι άνθρωποι που ανεβαίνουν ή κατεβαίνουν.

πιστέψω και εγώ ο ίδιος, διότι πολλές φορές το είχα σκεφτεί στο παρελθόν να πάω και στο τέλος δεν τα κατάφερα διότι αποχανωνόμουν με χίλια δυο άλλα μικροπράγματα ή προτιμούσα την καλοπέραση και τα ανούσια ξενύχτια.

Αλλά ταυτόχρονα είχα αρχίσει και κάτι ψιλοπροπονήσεις με περπάτημα, ποδήλατο, Γκολφ και Τένις, τίποτα το ιδιαίτερο βέβαια, μια προσπάθεια μπας και βελτιώσω την φυσική μου κατάσταση.

Οι δυο πρώτες εβδομάδες στην Ελλάδα κύλησαν φανταστικά, θάλασσα και κολύμπι πρωί και απόγευμα, το μεσημέρι ύπνο και το βράδυ βόλτες και άφθονο φαγητό και κατά τις τρεις το πρωί πηγαίναμε για ύπνο και την άλλη μέρα φτου και πάλι απ' την αρχή. Ως αναφορά για ανάβαση στον Όλυμπο μάλλον χλωμή μου φαινόταν, άσε που όταν το ψιθύριζα στην παρέα γελοούσαν ειρωνικά και η φίλη μας η Σόφη μου έλεγε «καλά δεν περνάμε εδώ, τι θες να ταλαιπωρήσεις τον εαυτό σου; Ή μου έλεγαν το άλλο: «η τρέλα στα βουνά θα πάει» και με ξενέρωναν.

Τελικά Παρασκευή 8 Αυγούστου ανήμερα έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων

Στην κορφή Μύτικας. Μια φωτογραφία χίλιες λέξεις

Την βραδιά εκείνη διανυκτερεύσαμε στο καταφύγιο περίπου 120 άτομα. Γρήγορα γνωρίσθηκα με αρκετούς Έλληνες και πιάσαμε συζήτηση μέχρι της μία το πρωί. Επίκεντρο των συζητήσεων ήταν πάντα «Ο Όλυμπος» και απ' ότι θυμάμαι μεταξύ άλλων είπαμε ότι η λέξη Όλυμπος σημαίνει ολόλαμπρος, ολόλαμπρος, ολόλευκος, ότι είναι το υψηλότερο βουνό της Ελλάδος και η ψηλότερη κορυφή του είναι ο Μύτικας σε υψόμετρο 2918μ., όπου οι αρχαίοι Έλληνες είχαν τοποθετήσει την κατοικία των Δώδεκα «Ολυμπίων» Θεών τους.

χοι να φτάσω, σταματώντας 4-5 φορές να ξεαποστάσω.

Το μονοπάτι ήταν βατό και γλιστρούσε ανάμεσα σε ψηλά πεύκα όπου κρύβανε τον καυτό καλοκαιρινό Αυγουστιάτικο ήλιο. Κατά την διάρκεια της διαδρομής συνάντησα και άλλες ομάδες ανθρώπων που είχαν τον ίδιο προορισμό.

Αλλά περισσότερη εντύπωση μου έκαναν παιδιά από επτά μέχρι 14 ετών, τα οποία μιλούσαν ασταμάτητα και με εκνεύριζαν, θα έλεγα, διότι εγώ δεν μπορούσα να μιλήσω από το λαχάνιασμα ενώ αυτά δεν έβαζαν γλώσσα μέσα.

Με τις ομάδες που συναντιόμουν πιάνανε καμιά ψιλοκουβεντούλα και εκπληκτος συνειδητοποίησα ότι οι περισσότεροι δεν ήταν Έλληνες. Συνάντησα Σκανδιναβούς, Γερμανούς, Εβραίους, Σέρβους, Ιταλούς, Έλληνες από την Αγγλία και εγώ ήμουν εκείνη την ημέρα ο μόνος Ελληνοαυστραλός.

Επιτέλους μετά από τέσσερις ώρες πεζοπορίας φτάνω στο καταφύγιο «Σπήλιος Αγαπητός» και αφού πρώτα τακτοποιήθηκα στο δωμάτιο για να κοιμηθώ το βράδυ μαζί με άλλα 6 άτομα βγήκα να θαυμάσω τη θέα από υψόμετρο 2100μέτρων.

Πανοραμικά νότια μπροστά στα πόδια μου απλωνόταν ένα καταπράσινο τοπίο με πεύκα που στο βάθος του ορίζοντα έβλεπες τη θάλασσα στον Πλαταμόνα, λίγα φώτα από το Λιτόχωρο και αριστερά, δεξιά και πίσω σου μας αγκάλιαζαν οι επιβλητικές γυμνές οι κορφές του Ολύμπου.

μου μηχανή κρεμασμένη στον λαιμό. Οι πληροφορίες που είχα έλεγαν για 2 ½ ώρες πεζοπορία μέχρι το καταφύγιο... Πέρασαν τρεις ώρες πεζοπορία και καταφύγιο πουθενά, τελικά το έκανα τέσσερις ώρες και μου βγήκε η γλώσσα μέ-

Μια παρέα Ελλήνων στο καταφύγιο